

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 186/2013-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť mesta K., zastúpeného advokátkou JUDr. T. V., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 258/2012 z 10. januára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mesta K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2013 doručená sťažnosť mesta K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. T. V., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 258/2012 z 10. januára 2013.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„... Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. 6. 2012 č. k. 2 Co/202/2011-335, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Trebišov z 8. 3. 2011 č. k. 10 C/383/2004-255 v spojení s opravným uznesením z 31. 8. 2011 č. k. 10 C/383/2004-301 podal sťažovateľ v procesnom postavení žalovaný, čo do všetkých výrokov dovolanie.

Rozsudku súdu prvého stupňa i rozsudku odvolacieho súdu citovaného vyššie predchádzalo zrušujúce Uznesenie NS SR sp. zn. 3 M Cdo 10/2009 z 22. 11. 201, ktorým boli zrušené ich skoršie rozsudky z 11. 12. 2008 a z 17. 9. 2007 v tejto veci v rámci dovolacieho konania na podnet Generálneho prokurátora SR. V zrušujúcom uznesení najvyšší súd, po tom, čo dospel k záveru, že procesné vady konania v zmysle § 237 neboli zistené, dospel k právnomu názoru, že v konaní došlo k tzv. inej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ OSP)...

Prípustnosť dovolania proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu sťažovateľ, v procesnom postavení žalovaný, založil na ust. § 238 ods. 2 OSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil do právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Žalovaný dovolanie dôvodil ust. § 241 ods.2 písm. a) OSP- v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, - písm. b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, písm. c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci...

Porušovateľ, Najvyšší súd SR uznesením z 10. 1. 2013 sp. zn. 3 Cdo 258/2012 dovolanie sťažovateľa odmietol, pretože ho považoval za neprípustné a zaviazal ho na náhradu trov konania žalobcu...

Sťažovateľ je toho názoru, že porušovateľ napadnutým uznesením, ktorým odmietol dovolanie ako neprípustné, porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a súčasne aj právo na spravodlivý proces v tomto konaní podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

V dovolaní pred porušovateľom sa sťažovateľ domáhal prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP tým, že rozsudok odvolacieho súdu bol vydaný v odvolacom konaní postihnutom vadou konania podľa § 237 písm. f) OSP, t. j., závadným procesným postupom súdu. Sťažovateľ tvrdil, že jemu ako žalovanému sa znemožnila realizácia procesného práva za účelom obhájenia a ochrany jeho práv. Sťažovateľ uviedol, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalobcu k jeho odvolaniu proti rozsudku súdu prvého stupňa...“

Sťažovateľ preto vo veci samej navrhuje, aby po prijatí sťažnosti ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„1. Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 258/2012 porušil základné právo sťažovateľa MESTO K. na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 258/2012 z 10. januára 2013 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Co/202/2011-335 z 28. júna 2012 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 258/2012 z 10. januára 2013. Najvyšší súd označeným rozhodnutím odmietol dovolanie sťažovateľa z dôvodu, že ho v predmetnom konaní považoval za neprípustné.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal

ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav vecí.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie vecí (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie vecí zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ namieta odmietnutie svojho dovolania bez dostatočného vysporiadania sa s dôvodmi jeho podania a stotožnenie sa s názorom súdov nižších stupňov o nedôvodnosti sťažovateľom namietaného porušenia práva na spravodlivý súdny proces.

Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 3 Cdo 258/2012 z 10. januára 2013, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol, dospel v súvislosti s otázkou prípustnosti podaného dovolania k týmto právnym záverom:

„... V rámci skúmania procesnej prípustnosti dovolania mohol Najvyšší súd Slovenskej republiky posudzovať spôsob vyjadrenia a vysvetlenia vzťahu medzi skutkovými závermi súdov a dôkazmi, z ktorých boli tieto závery vyvodené, len v rovine, ktorá je významná z hľadiska § 238 ods. 2 O. s. p. (až keby dospel k záveru, že dovolanie je prípustné, mohol by sa týmito okolnosťami zaoberať aj z hľadiska danosti dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 O. s. p.). Pri riešení otázky prípustnosti podaného dovolania dospel dovolací súd k záveru, že súdom v danej veci nemožno vytýkať nerešpektovanie právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zaujatého v jeho zrušujúcom uznesení. Súdny oboch nižších stupňov závery vyjadrené v tomto uznesení rešpektovali, odstránili vyčítaný nedostatok tým, že primerane označili relevantné dôkazy a vysvetlili väzbu medzi nimi a skutkovými zisteniami, ktoré z nich vyvodili. V neskoršom rozhodnutí sa ani odvolací súd nedopustil zopakovania toho, čo bolo vytýkané jeho skoršiemu rozhodnutiu.

Skutočnosť, že súdmi nebol zopakovaný ten nedostatok odôvodnenia, ktorý bol vytknutý v zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, opodstatňuje záver, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovaného z ustanovenia § 238 ods. 2 O. s. p. nevyplýva...

Žalovaný v dovolaní namieta, že odvolací súd mu odňal možnosť pred súdom konať tým, že mu nedoručil vyjadrenie žalobcu k jeho odvolaniu, a tým mu nevytvoril procesnú možnosť zaujať stanovisko k tomuto procesnému úkonu žalobcu. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý rozhoduje v preskúmvanej veci, už k danej problematike zaujal právne závery vo viacerých skorších rozhodnutiach (vid' napríklad uznesenia z 20. apríla 2011 sp. zn. 3 Cdo 24/2011, z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 23/2011 a z 15. decembra 2011 sp. zn. 3 Cdo 129/2011). Opakovane v nich uviedol, že absencia vyjadrenia k opravnému prostriedku druhého účastníka konania je právne irelevantná (vid' tiež I. ÚS 498/2011 a IV. ÚS 283/2011) napríklad vtedy, keď súd rozhodujúci o opravnom prostriedku, nezaložil svoje rozhodnutie na vyjadrení k opravnému prostriedku (teda vtedy, keď vyjadrenie k opravnému prostriedku nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie o opravnom

prostriedku). V zmysle § 209a ods. 1 O. s. p. platí, že ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vete O. s. p., doručí súd prvého stupňa odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov na vyjadrenie k odvolaniu; iná povinnosť mu z týchto ustanovení nevyplýva. Z Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva povinnosť odvolacieho súdu predložiť druhému účastníkovi konania spätne na zaujatie stanoviska vyjadrenie druhého účastníka konania k opravnému prostriedku. Súd nie je povinný donekonečna udržiavať stav konfrontácie medzi podaniami účastníkov konania a je iba na jeho posúdení, kde je rozumná hranica takúto konfrontáciu ukončiť. Pokiaľ má k dispozícii potrebné argumenty, ako aj pri dodržaní dikcie § 209a O. s. p. pristúpi k rozhodnutiu vo veci samej (viď aj IV. ÚS 19/2012). Odňatie možnosti pred súdom konať nezakladá teda sama skutočnosť, že odvolateľovi nebolo predložené vyjadrenie druhej procesnej strany k jeho odvolaniu (viď tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. februára 2012 sp. zn. 1 Cdo 17/2011).

Podľa právneho názoru dovolacieho súdu by vyjadrenie účastníka konania k odvolaniu iného účastníka konania malo byť poskytnuté na zaujatie stanoviska odvolateľovi vtedy, pokiaľ vyjadrenie k odvolaniu má zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Iný pohľad na realizáciu práva účastníka oboznámiť sa s vyjadrením procesnej protistrany by mohol v praxi znamenať neustály (opakujúci sa a nikdy nekončiaci) proces vyjadrovania sa jedného účastníka konania k vyjadreniu druhého účastníka konania a k bezbrehému opakovaniu argumentov, ktoré už boli v konaní prednesené. Takýto pohľad by mohol mať až znaky prílišného právneho formalizmu, odporujúceho materiálnemu chápaniu princípu právneho štátu (pod prehnaným formalizmom sa rozumie interpretácia ustanovenia, pri ktorej striktné trvanie na formálnych stránkach práva neplní žiadnu rozumnú funkciu, ale naopak, popiera samotný zmysel právnej úpravy).

Dovolací súd vzal v danom prípade na zreteľ individuálne okolnosti prejednávanej veci a pristúpil k skúmaniu, či vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného malo zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Dospel k záveru, že nedoručenie vyjadrenia žalobcu k odvolaniu druhej procesnej strane (žalovaného) bolo v preskúmvanej veci z hľadiska ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p. právne irelevantné, lebo toto vyjadrenie - ako vyplýva zo spisu - obsahovalo len rekapituláciu a zhrnutie dovtedajšej argumentácie

žalobcu a nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu o opravnom prostriedku žalovaného...

Dovolací súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že postupom, ktorý namietal v dovolaní žalovaný, nedošlo k odňatiu jeho možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

3. K uplatneniu tzv. dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O. s. p. treba uviesť, že ich úspešné uplatnenie je podmienené záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesné prípustné. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k tomuto záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Ak by dovolací súd posudzoval opodstatnenosť uplatnenia jednotlivých dovolacích dôvodov napriek tomu, že boli uplatnené v procesne neprípustnom dovolaní, porušil by základné právo na súdnu ochranu účastníka na opačnej procesnej strane (porovnaj II. US 172/03)...“

Z citovanej časti odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa štandardným a ústavne akceptovateľným spôsobom vyrovnal s otázkou prípustnosti dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co/202/2011-335 z 28. júna 2012. Zaoberal sa pritom jednotlivými námietkami sťažovateľa, podľa ktorých malo postupom krajského súdu a jeho rozhodnutím dôjsť k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 238 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), t. j. k odchýleniu od právneho názoru dovolacieho súdu, ktorý rozhodoval o mimoriadnom dovolaní a dôvodu zakotveného v § 237 písm. f) OSP, t. j. k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom, resp. k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dáva dostatočnú odpoveď na argumentáciu sťažovateľa týkajúcu sa ním namietaného porušenia procesných pravidiel spočívajúcich v odchýlení sa od právneho názoru dovolacieho súdu a v odňatí možnosti sťažovateľa konať pred súdom. Závery dovolacieho súdu spočívajúce v tom, že nedošlo k odchýleniu od právneho názoru dovolacieho súdu a ani k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom, sú v zhode s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu, a to vrátane posúdenia otázky rozumnej hranice konfrontácie medzi účastníkmi.

Samotná otázka posúdenia podmienok na uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania je podľa názoru ústavného súdu vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pre neprípustnosť dovolania najvyšší súd ani nemal právomoc preskúmať dôvodnosť dovolania z hľadiska naplnenia dovolacích dôvodov svedčiacich o existencii inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 241 ods. 2 písm. b) OSP] alebo jej nesprávne právne posúdenie [§ 241 ods. 2 písm. c) OSP].

Ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, je ústavne akceptovateľné, pričom nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by ho bolo možné považovať za popierajúce zmysel práva na súdnu ochranu, keďže najvyšší súd zrozumiteľne vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel. Uvedené platí aj v prípade, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľa uberala iným smerom ako právny názor najvyššieho súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľ nesúhlasí, avšak rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd obdobne poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia základného práva (napr. II. ÚS 54/02).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd napadnutým uznesením neporušil sťažovateľom označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd preto sťažnosť vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde považujúc ju za zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 258/2012 z 10. januára 2013, zrušenie

rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co/202/2011-335 z 28. júna 2012, vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2013